

Reisverslag Bas Doorduyn naar Sambulawan Februari 2012

Vanwege de sneeuwval op Schiphol vertrok het vliegtuig ongeveer 10 uur later dan gepland.

Dus in Hongkong geen aansluiting naar Cebu en mocht ik daar 24 uur wachten. Tijdens dat verblijf daar kwam er een minder prettig bericht van thuis dat mijn vrouw met spoed naar het ziekenhuis was gebracht. Na telefonisch contact met het thuisfront heb ik toch besloten om door te gaan. De tegenslagen waren nog niet voorbij want ook de aansluiting naar Cebu vertrok te laat zodat ik in Cebu niet meer verder kon en daar laat in de avond voor enkele uren nog een hotel mocht opzoeken en dat werd een korte nacht want om vier uur zat ik alweer weer een taxi om naar de boot te gaan. Die vertrok op tijd maar buiten de haven bleek toch dat er nogal wat vreemde deining was op zee die ik nog nooit eerder zo had meegemaakt en voor mij op dat moment ook onverklaarbaar was. Bij aankomst in Ormoc werd me ook direct gevraagd hoe ik het op zee gevonden had. Een vraag die me vreemd in de oren klonk en toen ik vroeg waarom vraag je me dat was het antwoord er is een aardbeving geweest en daar kon wel een tsunami op gevolgd zijn. Dit verklaarde voor mij de vreemde deining. Al met al een vermoeiende reis met totaal 36 uur vertraging en toch wel enigszins gespannen wegens de toestand thuis. Maar ik was niet gekomen voor een vakantie dus maar zo vlug mogelijk aan de gang. Eerst weer de lokale mobiele telefoon geregeld en toen het eerste één op één gesprek gehad op mijn hotel kamer met de voorzitter. Maar we hadden geen rekening gehouden met moeder natuur. Die had andere plannen met ons en op een gegeven moment werd ik over mijn bed geworpen door een aardbeving naar wat later bleek met een kracht van 6,7. Niet bepaald een leuke ervaring op de zesde verdieping. Behoorlijk geschrokken namen we de draad weer op maar het bleef trillen en rommelen. Toen ook onze man uit Ormoc Joel Perez binnen kwam en gelijk de tv aan zette hoorde we dat er op een ander eiland grote schade was aangericht en dat de kracht van 8,2 gemeten was. Maar na de lunch heb ik toch maar mijn eerste gesprek met de voorzitter Edelo Amitt gehad en een planning gemaakt over het hoe en wat in deze weken. In het eerste gesprek kwamen ook onze teleurstellingen op tafel wat betreft de communicatie wat als agendapunt 1 op de vergadering moest komen. Ook bleek dat de onmin tussen Amitt en onze Verpleegkundige niets met ons te maken heeft maar een locale politieke zaak betrof waar wij buiten stonden maar door hun functie binnen onze organisatie voor ons storend werkte. We zouden daarom de volgende dag voor dat de vergadering begon ook de verpleegkundige uitnodigen voor haar verhaal. Nadat iedereen weg was dacht ik een lange nacht te kunnen maken maar de grond was nog niet rustig en regelmatig schokte het. Dus van rustig slapen was geen sprake en helaas niet onterecht want tussen 12 en 1 uur 's nachts kwam er weer een flinke schok net niet zo zwaar als de eerste schok. Mijn vertrouwen in het geheel hier was nu echt gedaald tot het absolute nulpunt. Na nog wat gedommeld te hebben om 5 uur weer op en na het ontbijt met de bus naar Palompon. Eerst een bezoek aan het ziekenhuis waar een nieuwe directrice was Dr. Fernandez. Dit was een prettig gesprek en een leuke kennismaking. Afgesproken dat ik voor vertrek nog een keer langs zou komen. Toen naar de vergadering en voor de vergadering een gesprek gehad met Deborah onze verpleegkundige. Ook dit gesprek is in een goede sfeer geëindigd zij dat het in het begin op het scherp van de scheder werd gespeeld. Maar we zijn goed met elkaar overeengekomen dat zij eind december uit dienst is bij PAKAIN (de associatie in Sambulawan). En dan volgt een pittige vergadering waar duidelijk onze teleurstellingen betreffende de communicatie op tafel werd gelegd. Dit had even tijd nodig om dat goed tot iedereen door te laten dringen en toen kwamen er een aantal ideeën los om dat te kunnen verbeteren. Afgesproken dat Bas in Ormoc zich laat

voorlichten wat de mogelijkheden zijn. Dan komt de kwestie met Analea Perez aan de orde. Analea was onze dame die, als Bas niet in de Filippijnen is de financiën verzorgt, en die had eind oktober leuk een miltje gestuurd dat ze vanaf begin oktober er mee gestopt was. Leuk maar zo werkt dat in onze maatschappij niet en hierdoor zijn er ook een aantal mensen niet betaald. Bas nam op zich om de kwestie met Analea af te handelen en samen met Edelo te uitstaande posten te bekijken en ook de betalingen te regelen. Voorlopig neemt Edelo de taak op zich om Bas te informeren hoeveel geld er iedere maand nodig is en om de inkomsten direct op de bankrekening te storten van PAKAIN . Er wordt aan iedereen verteld dat er maar een maal in de maand betaald wordt en dat Bas zorgt dat er de 25ste van de maand geld is om alle betalingen te doen. Edmundo, het hoofd van de lagere school en die ook lid is van het PAKAIN bestuur, zal zorgdragen dat het geld van de bank gehaald wordt wat nodig is en dat overdragen aan Edelo. Bas stuurt iedere maand een mail naar de secretaris (Carlito Paloma) een lijst wat er aan geld gekomen is. Dus dan weet ieder bestuurslid wat er gebeurd. Er mag ook geen geld aan elkaar overgedragen worden zonder bonnen voorzien van de handtekening van de ontvanger. Dan het agenda punt vergoedingen voor de bestuursleden. Omdat niet alle bestuursleden bij elkaar in de buurt wonen en alle zaken ook vaak in Ormoc of Palompon geregeld moeten worden (afstanden van 40 km, waardoor onkosten gemaakt moeten worden) is afgesproken dat er een vaste onkosten vergoeding komt. We zijn er achter gekomen dat Joel onze reparateur en tuinman en adviseur de laatste maanden toch niet helemaal volgens de afspraken uit het verleden heeft gefunctioneerd. Bas stelt voor om met Joel te praten en dat hij per keer betaald wordt als hij komt op verzoek van Edelo. Nu Sambulawan zelf. De veranderingen die in augustus zijn doorgevoerd zijn voor het grote deel van de mensen goed ontvangen. Maar een kleine harde kern verzette zich toch behoorlijk. Deze tegenwerking werd aangevoerd door Leah Bonite en haar man. Zij waren onze beheerders van het gebouw. Klusje voor mij, Edelo en Edmundo zullen meegaan om voor mij te vertalen. De kippenfarm die men wil opzetten wordt ook in Sambulawan besproken en bekeken. Verder zal Edelo met de dorpsoudste in Sambulawan gaan praten om voorlopig de dorpsverpleegkundige in te schakelen om een goed beeld te krijgen wat er nu nog naar Filipijnse begrippen aan arme en behoeftige mensen is. Deze verpleegkundige komt in alle uithoeken van het dorp en kan daardoor het geheel beter overzien. Verder is de gezondheidszorg in de dorpen van overheidswege ook aan het verbeteren. Dat was de vergadering en iedereen weet nu wat er in een week moet gebeuren want de volgende week moeten we alles afronden. Dat is ook een week rennen geworden. Maar de weergoden hadden we tegen want sommige dagen kwam het water met bakken naar beneden .Dat bemoeilijkte de bezoeken aan Sambulawan. In Sambulawan heb ik het commentaar van onze huismeester aangehoord en haar verteld dat de zaken doorgaan zoals in het bestuur afgesproken is. Daar ze in het verleden wel meer bedreigd heeft met opstappen was ik er op voorbereid maar ze dacht het nu over de andere boeg te gooien . Met grote vriendelijkheid. Dat spel even meegespeeld en haar toen verteld dat alles gaat zoals afgesproken en daar nu blijkt dat jij daar niet in past moet je maar opstappen. Haar argument van de zomer om niet te vertrekken was dat ze geen woning had, ze heeft nu de tijd gehad om een houten huisje te bouwen en dat is klaar, dus kan dat. Je hebt nog een schuld bij me en die zullen we bij de dorpsoudste aangeven en jij mag me nu vertellen hoe je die denkt terug te betalen. Dat was vlug klaar. Op het laatst nog een gesprek gehad met de leiding van de Kerk en die ook duidelijk uiteen gezet hoe de vlag er bij hangt en dat ze zelf ook meer kunnen doen. Daar waren ze het mee eens en zijn we als goede vrienden uiteen gegaan. Ook de beide middelbare scholen bezocht en de twee ziekenhuizen. Wat normaal was dat onze tijd altijd te kort is en de mensen daar het niet begrijpen maar het is nu een maal zo dat zij hebben de tijd maar wij de klok en dat botst nog wel eens; zo ook nu weer diverse keren. Op een gegeven

moment heb ik nog een gesprek gehad met Pastor June Ugsang. Die was geïnformeerd over de wijzigingen en ik heb hem uitgelegd waarom we die wijzigingen doorgevoerd hadden. Ondanks alle regen en ellende die daar bij hoort was ik de volgende dinsdag zover dat ik mijn opdrachten had uitgevoerd en dan hier de resultaten:

In Sambulawan. Leah Bonite vervangen door Adeth Bonite. De kippenfarm bekeken en gezegd dat we hier geld voor vrij moeten maken en dat ze zo snel mogelijk bericht krijgen. De tuinbouw moet verder uitgebreid worden met meer medewerkers. Enkele mensen hebben zich al aangemeld. Wij zullen de eerste ronde het zaad en bemesting verstrekken. Van de opbrengst is een gedeelte voor de werkers een deel voor aanschaf nieuwe planten en zaad en de overgebleven oogst wordt verstrekt aan de armste bewoners. Het voedingprogramma is voorlopig stopgezet daar er geen ondervoede kinderen meer het voedselprogramma bezoeken. In Augustus wordt dit verder bekeken. In Ormoc heb ik me laten voorlichten hoe we kunnen internetten met een computer vanuit Cassili-On. Het moet mogelijk zijn maar de kosten moeten bekeken worden. Het kostenplaatje kwam de laatste dag en blijkt toch iets meer te kosten dan eerst gedacht werd. De helft wordt vooruitbetaald en de andere helft alleen als het goed werkt. (op het moment dat ik dit schrijf is nog niet bekend of het werkt of niet) Het bestuur komt maandelijks bijeen en er zullen alleen maar ad hoc beslissingen worden genomen in tijd van nood. Normaal moet eerst alles besproken worden en direct moeten de notulen gemaakt worden en naar ons toegezonden worden. Zodat wij mee kunnen beslissen wat wel kan en wat niet. Dit moet gebeuren zolang er geld van hier daar naar toe moet. De maandelijkse financiën worden geregeld zo als we dat besproken hebben in de eerste vergadering.

Alles overziend ging ik moe maar voldaan weer naar huis maar de meeste opgedane ervaringen deze trip zijn voor mij de volgende keer niet nodig. De retourreis ging volgens het spoorboekje alleen een slechte stoel van Hongkong naar Amsterdam.

Wordt vervolgd in augustus

Bas Doorduyn